

FLEMMING KNUDSEN

Offentliggjort d. [27. oktober 2016](#)

Flemming Knudsen blev født i 1946 i Viby. Flemming blev uddannet lærer, mens det meste af fritiden blev brugt på arbejde indenfor Jydsk og Dansk Håndboldforbund. I 1985 blev Flemming valgt ind i Aarhus Byråd for Socialdemokratiet. Her fik Flemming blandt andet stor indflydelse inden for de områder, der interesserede ham mest: Skolen, sporten og kulturlivet. Efter 24 år i byrådet blev Flemming valgt ind i Regionsrådet.

Interviewet af Bent Hjortshøj, september 2016

Jeg er født og opvokset i Viby på Rosenvangs Allé.

Nærmere bestemt Rosenvangs Allé 54, 1. sal til højre i en to-værelses lejlighed lige over for Rosenvangskolen.

Der blev jeg født i 1946, og voksede op og gik selvfølgelig i skole i Rosenvangskolen.

Jeg har én søster, som er syv år ældre end mig og nu desværre er død, men vi var altså to voksne og to børn i en to-værelseslejlighed.

MEN DET VAR NOK MEGET ALMINDELIGT DENGANG.

Det var meget almindeligt dengang, og vi følte det ikke som noget trangt eller noget problem, overhovedet ikke.

Vi var en ganske almindelig arbejderfamilie.

DIN FAR HVAD LAVEDE HAN?

Min far var egentlig udlært maskinarbejder, men fik aldrig nogensinde brug for den uddannelse på grund af tiden og andre ting. Han har levet sit liv som arbejdsmand, som chauffør. Han har kørt med margarine for FDB i Aarhus og på Mols i mange år, og så var det sådan, at den chauffør havde entreprisen for FDB. Men det betød jo, at min far kom på FDB.

DET DER LÅ UDE I VIBY?

Ja, FDB's fabrikker, og da der kom et job til min far som arbejdsmand, søgte han det, og fik det.

Så var han faktisk på FDB i 40 år. Han var både i maskinværkstedet, og han var på lageret, og endte altså sit arbejdsliv på lageret på FDB's fabrikker i Viby.

OG DIN MOR VAR HUN SÅ HJEMMEGÅENDE?

Nej, det var hun ikke. Min mor gik ud og gjorde rent hos folk, og hun var også dygtig til at lave mad, så hun var kogekone.

Hun sluttede sit arbejdsliv som ansat i funktionær-kantinen på Aarhus Oliefabrik i Bruunsgade, og der var hun faktisk i 19 år, indtil hun gik på pension.

KAN DU PRØVE AT BESKRIVE SÅDAN EN ALMINDELIG SKOLEDAG FOR DIG, DENGANG DU GIK PÅ ROSENVANGSKOLEN?

Jeg var nok en doven slog.

Jeg havde evnerne, men mine tanker var nok optaget af andet, jeg havde en utrolig aktiv fritid.

Jeg gik til gymnastik som dreng. Det var det eneste, jeg var stiv i, og så spillede jeg både fodbold og håndbold. Jeg var FDF'er i Viby, og jeg dansede turneringsdans. Jeg er faktisk østjysk mester i turneringsdans som ynglingedanser i alle 10 danse.

SÅ SKULLE DU JO NÆSTEN VÆRE MED I VILD MED DANS.

Nej, altså jeg har været østjysk mester, i dag er jeg mester i kinddans sammen med fruen.

Men min fritid var rigtig godt fyldt op, og jeg startede faktisk som træner som 16-årig i en idrætsforening, hvor jeg så har haft en 30-årig lederkarriere som formand og træner.

Det var håndbold, det blev håndbold, for det startede egentlig med, at jeg blev fodboldtræner for nogle drenge. De drenge blev større, og da de blev juniorer, kom vores daværende håndboldformand hen til mig og sagde: "De drenge du træner i fodbold om sommeren, de mangler en håndboldtræner om vinteren, var det ikke noget?" På det tidspunkt var jeg lige ved at uddanne mig som idrætslærer, og jeg var på et håndboldtrænerkursus på den Jyske Idrætsskole i Vejle. Jeg sagde jo, hvorfor ikke prøve, og så blev det pludselig håndbold. Jeg blev valgt ind i bestyrelsen, blev ungdomsformand, håndboldformand og senere hovedformand. Så jeg har været træner og leder i Jysk og Dansk Håndboldforbund. Jeg har rejst landet rundt og undervist i Danmarks Idrætsforbund i det, der hedder situationsbestemt idrætsledelse, og har i det hele taget haft nogle dejlige år med børn og unge inden for idrætten og senere i mit job som lærer. Børn og unge har fyldt meget i mit liv.

Og derfor fyldte det meget i mit børne- og ungdomsliv. Også nok mere end lektierne.

Jeg klarede mig fint på trods af, det ikke havde den helt store – jeg var ikke så flittig, men jeg klarede mig.

SÅ DET VAR MÅSKE MEST IDRÆT, DU SYNTES, VAR INTERESSANT?

Jaaaaa, men jeg har også altid været glad for at lege med tal. Altså, jeg har lagt tal sammen på kryds og tværs, og jeg har elsket regning og matematik, og jeg har også haft lidt sprogøre, så senere i mit liv, så blev det altså matematik og tysk, for man havde jo den idé, og har det vel i nogen grad stadigvæk, at enten er man matematisk fysisk eller også er man sproglig.

Men jeg var altså begge dele, jeg har undervist i folkeskolen i matematik og i tysk og dansk naturligvis og idræt i starten.

SÅ KUNNE JEG SÅ FORSTÅ, DU FIK IKKE BØRN, OG DU BLEV FØRST GIFT I EN SEN ALDER?

Nej, det er faktisk ikke rigtigt, for jeg blev gift som 23-årig i 1969 første gang og var gift i 29 år med Rita, som desværre i 1981 fik en blodprop i hjernen. Allerede på det tidspunkt var vi faktisk ved at forberede en skilsmisse, men fordi Rita blev syg, ville jeg ikke forlade hende, så jeg blev hos hende 17 år mere indtil 1998, hvor jeg sagde nej, nu fungerer det ikke mere, nu må det være slut, og vi gik fra hinanden.

Det var så på et tidspunkt, hvor jeg lige var blevet valgt som borgmester i Aarhus, og det gav jo lidt røre i andedammen, fordi der var straks nogen der sagde, det var også for dårligt, nu forlader han en syg kone. Sandheden er, at jeg faktisk havde levet sammen med Rita i 17 år, hvor hun havde sin sygdom, men jeg har ikke på noget tidspunkt fortrudt noget ret meget i mit liv. Det er måske forkert at sige, at man aldrig har fortrudt noget i sit liv, men jeg har i hvert fald ikke dårlig samvittighed i forhold til den måde, jeg forlod vores ægteskab efter 29 år. Vi var trods alt gift i 29 år Rita og jeg.

Nu har jeg så været gift med Lisbeth i 16 år, ja det er 16 år siden vi blev gift i Domkirken år 2000, det er jo nemt at huske. Men Lisbeth og jeg har ingen børn, og Rita og jeg havde heller ingen børn. Vi var ikke i stand til at få børn nogen af os, og det var jo godt nok, at det var os begge to, når det endelig skulle være. Men Lisbeth og jeg har adopteret et barnebarn, forstået på den måde, at der er et lille barn, som nu snart bliver fem år ude i Stavtrup, som vi tager os af og er reservebedsteforældre for. Det er vi rigtig rigtig glade for, og det er moderen og datteren angiveligt også. Hun mistede desværre sin far ved en trafikulykke, da hun kun var ét år gammel, og begge bedsteforældreparrene er oppe i 80'erne og er forholdsvis gamle, fordi deres forældre var gamle, da de fik Freja, og de bor langt herfra. De bor i Esbjerg og i Fredericia, så det er ikke nemt og ringe og sige, kommer I ikke lige og får en kop kaffe, mens jeg er biografen eller er ude at handle. Der kom vi så ind i billedet. Så Lisbeth og jeg er en slags reservebedsteforældre og bliver kaldt bedstemor og bedstefar, når Freja er lidt fræk, så kalder hun mig bessefar.

MEN DET GIVER JO OGSÅ JER EN ANDEN INDLEVELSE TIL LIVET AT HAVE BØRNEBØRN. DET ER JO SIMPELTHEN NOGET AF DEN BEDSTE GAVE, MAN KAN FÅ.

Det siger alle, der har prøvet det, nu sprang vi så det andet led over. Vi har nu fået et barnebarn, som vi er meget glade for, og som vi er meget sammen med, og så betaler vi til to børn i Indien, betaler deres uddannelse gennem Terres des Hommes, og det er er en international organisation, det siger navnet næsten. Terres des Hommes, men jeg er også blevet udnævnt til en slags ambassadør for Terres des Hommes. Lisbeth var medlem, da vi lærte hinanden at kende, så vi har i mange år betalt alt til to børn.

ER DET SÅDAN NOGLE BØRN I FØLGER?

Ja, vi får breve fra dem om, hvad de sådan har oplevet, og hvor langt de er i uddannelsen, men jeg har jo, som jeg sagde før, kompenseret meget for ikke selv at have børn. Jeg har hele mit liv været beskæftiget med børn og unge, med idræt og med jobbet som skolelærer i 25 år.

Jeg underviste jo i 25 år, og så kan man sige, at jeg også i mit politiske arbejde har haft med børn og unge at gøre. Jeg har jo været rådmand for skolevæset, og jeg har været rådmand for det, der hedder Børn og Unge, så jeg har haft meget at gøre med børn og unge også i mit politiske arbejde. Det har været en ren fornøjelse.

MAN KAN JO SÅ FORSTÅ, MEN DET HAR DU JO NÆSTEN UDDYBET, AT DIT FRITIDSARBEJDE DET VAR MEGET MED IDRÆT DENGANG, DU GIK I SKOLE.

Ja, jeg blev meldt ind i en idrætsforening, der dengang hed Arbejdernes Idrætsklub Aarhus, AIA, som i dag efter en fusion hedder AIA-Tranbjerg. Der blev jeg meldt ind som seks-årig, en måned før jeg blev syv, og der har jeg været aktiv indtil jeg var 67. Jeg startede med at spille fodbold og dyrkede gymnastik og håndbold, og jeg spillede veteran-håndbold, som det hedder i vores alder, helt frem til jeg var 67 år. Så kunne vi desværre ikke længere stille et hold, så vi har meldt os ud af turneringen. Nu mødes vi til sociale og kulturelle arrangementer i stedet for.

Vi mødes én gang om ugen, vi går, vi har en gåklub. Vi har også nogle arrangementer med byvandring og kulturelle ting, og i festugen spiller vi petanque ude hos én af mine holdkammerater, hygger os og går ud og hører musik bagefter. Vi mødes også stadigvæk med vores ægtefæller til nogle forskellige arrangementer, så jeg er i det hele taget en meget social person. Jeg nyder det sociale samvær med mine gamle idræts-kammerater, og så får vi nogle kulturoplevelser.

OG DU ER JO OGSÅ FAST, HVAD SKAL MAN SIGE FAST INVENTAR UDE PÅ STADION TIL NÅR AGF DE ...

Ja det er rigtigt, men ikke bare AGF, jeg følger sådan set også håndbold, SK Aarhus i damehåndbold, Aarhus Hånd i herrehåndbold, Bakken Bears i basketball, og følger i det hele taget alt det, jeg kan overkomme af den lokale idræt.

Flemming Knudsen interviewes af Bent Hjortshøj, Aarhus Stadsarkiv 2016

MEN FLEMMING, SÅ FIK DU OGSÅ EN INTERESSE FOR DET POLITISKE LIV OGSÅ. STARTEDE DET HER I AARHUS?

Ja det gjorde det, nærmere bestemt i Viby. Jeg meldte mig ind i DSU som 13-årig på grund af det, der skete ude i verden – uden nogen ydre påvirkning, det var min egen beslutning.

Det var på grund af ydre omstændigheder som opstanden i Ungarn og mordet på J.F. Kennedy, det var så senere, men Kennedy var kommet til magten, og den kolde krig i 50'erne og 60'erne, og det var Willy Brandt i Tyskland, det var Oluf Palme ikke mindst i Sverige. Palme sagde engang på en DSU-kongres: Politik er at ville. Det skrev jeg mig bag øret, så på min 18 års fødselsdag meldte jeg mig ind i Socialdemokratiet, og der har jeg så været siden.

Jeg har ikke været 100% enig i alt, hvad de har foretaget sig på Christiansborg, men det handler lidt om grundholdninger og livsindstillinger og menneskesyn, så jeg er i bund og grund ikke i tvivl, det er mit ståsted, også selv om de gør nogle mindre kloge ting ind imellem. Men jeg tror ikke, der er noget menneske, der er 100% enig med et bestemt politisk parti. Der skal jo være lidt debat.

Der har jo også været tale om en højrefløj og venstrefløj i Socialdemokratiet. Det mener jeg nu i øvrigt er noget pjat, men bortset fra det, så når man befinder sig på midten, så er der nogle, der er lidt til højre for midten og nogle, der er lidt til venstre for midten.

NEJ, MAN KAN JO IKKE SIGE, MAN ER 100% ENIG I ALT, HVAD DER FOREGÅR.

Det har jeg heller ikke været, men jeg er ikke i tvivl om, at når det kommer til holdninger og menneskesyn og sådan noget, så ved jeg, hvor jeg hører til.

MEN DET VIL SIGE, SÅ GIK DU IND I POLITIK HER I AARHUS.

Ja, jeg blev opfordret til at stille op til Byrådet allerede i 1981, men det var faktisk på et tidspunkt, hvor jeg bogstaveligt talt var på vej ud af døren som holdleder for det jyske herre- og dame- ungdomshold i ynglinge og juniorer, og deltagelse i en stor turnering i Tyskland, så jeg sagde, det har jeg ikke tid til. Jeg er travlt optaget i min fritid, så glem det.

Jeg skal ikke gøre det langt, der var nogen, der prøvede at overtale mig i 1981, så sker der det, at i begyndelsen af 80'erne, kort tid efter den her samtale, drosler jeg lidt ned i min fritid med idræt. Jeg stopper inden for jysk dame- og herre- Håndboldforbund, jeg sad som turneringsleder i Jydsk Håndboldforbund og var med i Dansk Håndboldforbunds turneringsudvalg. Jeg rejste rundt i landet og underviste i situationsbestemt idrætsledelse for Danmarks Idrætsforbund.

De tre ting stoppede jeg med, så jeg koncentrerede mig om min egen forening, og det betød jo alt andet lige, at jeg havde mere fritid. Så begyndte jeg minsandten at deltage i politiske møder, og det havde jeg ikke gjort. Jeg havde betalt mit kontingent. Jeg havde aldrig deltaget i politiske møder, jeg modtog informationer og medlemsbreve og så videre, men det var det. Da jeg så begyndte at få lidt mere fritid, begyndte jeg også at gå til møder, gik på talerstolen, talte blandt andet om fritidspolitik og uddannelsespolitik, som jo dels var mit arbejde og dels var min fritidsinteresse. Begyndte at skrive lærerbreve og så videre.

MÅ JEG LIGE SPØRGE DIG OM EN TING, HVOR BLEV DU SKOLET? FOR DET AT STÅ OP OG HOLDE TALER I STORE FORSAMLINGER, DET KRÆVER ÉT ELLER ANDET STED, AT MAN SÅDAN ER LIDT UNDERVIST I DET. JEG VED I HVERT FALD INDEN FOR SOCIALDEMOKRATIET, MIN MOR HAR SELV VÆRET VALGT SOCIALDEMOKRATIET HER I AARHUS. DE VAR DE JO SÅDAN UNDER UDDANNELSE, HVOR DE BLEV SKOLET I AT HOLDE TALER OG I AT TALE MED FOLK. ER DU BARE SÅDAN FØDT MED DET?

Nej, men jeg tror, en stor af del skyldes min fortid inden for idrætten, fordi foreningslivet er jo en vigtig del af det danske demokrati, og det er jo også noget, der kommer mig til gode senere hen politisk, fordi jeg har været vant til som håndboldformand og hovedformand, hvor jeg også blandede mig idrætspolitisk. Altså jeg var med divisionsforeningen i håndbold, i bestyrelsen, og var også der vant til at formulere mig og argumentere for nogle sager og så videre og så videre. Jeg har også været vant til over for pressen at hælde vand ud af ørerne i forhold til, at AIA's håndbold damer manglede penge til at skulle deltage i Europa Cup turneringer ude i verden, som de havde kvalificeret sig til. Det er det, der i dag hedder Champions League. De blev danske mestre i damehåndbold og vandt pokalturneringen i fem år, og deltog i Europa Cup, så der havde jeg stået og hældt vand ud af ørerne både over for pressen og over for radio og tv. Jeg er blevet interviewet midt på halgulvet og så videre, og skulle formulere mig i forhold til, hvad der var problematikken i den her sag og så videre. Så jeg har egentlig været vant til at formulere mig, vel også med en uddannelse som lærer.

Som lærer er man jo lidt af en entertainer, det er man også som politiker, så jeg tror, det er kommet mig til gode med min tid i idrætten. Så har jeg selvfølgelig efterfølgende deltaget i nogen kurser, og jeg har været på LO-skolen og deltaget i nogle faglige politiske kurser, men det er jo langt senere, så jeg tror, det er noget, der er vokset efterhånden.

MEN DU KOM SÅ IND I POLITIK HER I AARHUS, OG SÅ GIK DET SÅDAN STILLE OG ROLIGT FREMAD.

Ja, jeg blev valgt til byrådet i november 1985 og startede i Aarhus Byråd den 1. januar 1986. Så var jeg lyttende medlem i fire år, mens jeg passede mit lærerjob i Harlev. Da der var gået fire år, havde vi valg igen i 1989, og da fik jeg et rimeligt flot valg. Det fik jeg også første gang, jeg blev nummer ni ud af 12, og anden gang fik jeg så flot et valg, at jeg blev udpeget som politisk ordfører og gruppeformand for den socialdemokratiske byrådsgruppe. I dag er der to personer, der dækker det. Jeg var politisk ordfører og gruppeformand i fire år, og ved valget i 1993 lykkedes det mig at få en rådmandspost, så jeg blev rådmand og fuldtidspolitiker fra 1. januar 1994, hvor jeg så måtte tage orlov fra mit lærerjob.

Jeg var rådmand for sport og fritid, som var mine interesser, for kulturen, som var min store interesse, for skolevæsnet, som var mit job. Så det var jo et ønskejob, og da fik jeg så orlov fra lærerjobbet per 1. januar 1994, og så har jeg sådan set ikke undervist i folkeskolen siden, men jeg nåede at være lærer i 25 år. Så blev jeg rådmand, og i oktober 1997 blandede Poul Nyrup Rasmussen sig jo i Aarhus kommunes styre, fordi han udnævnte Thorkild Simonsen til indenrigsminister, og det betød, at jeg den 20. oktober 1997 blev borgmester, da Thorkild blev minister. Så var der valg i november, altså en måneds tid efter, hvor jeg fik vælgerens opbakning til at fortsætte som borgmester.

Så havde jeg fire år, to måneder og ti dage som borgmester for denne pragtfulde by. Altså det er jo en gave at få lov at være borgmester i denne her skønne by. Så skete der jo det, at Poul Nyrup endnu engang meldte sig ind i kommunens styre, forstået på den måde, at jeg tror, at alle voksne kan huske, at i 2001 ville Nyrup-regeringen blive tvunget til at gå af, og vi ville få en ny statsminister, ledet af Anders Fog Rasmussen. Det var alle sikre på, selv de mest fanatiske socialdemokrater vidste jo, hvor det bar hen ad. Det gjorde Nyrup selvfølgelig også, men i sin kvide da tænkte han strategisk.

Hvis han nu udskriver folketingsvalg samme dag, som der er kommunalvalg, valg til byråd og valg til amtsråd, så ville de store socialdemokratiske byer give mig opbakning, og så kan regeringen fortsætte.

Det gik lige præcis modsat.

Der skete nemlig det, at normalt så stemmer de nye borgere i de store uddannelsesbyer ikke til et byrådsvalg den første gang, fordi studieåret starter 1. september. Der er valg i november, de kender ikke byen, de kender ikke kandidaterne, og de kender ikke dem, der er stillet op, men det år da skulle de alle hen og stemme på en ny regering til folketinget, nemlig på Anders Fogs kommende regering, og så når de alligevel stod henne i boksen, så de, at der var en ung kvindelig jurastuderende på førstepladsen hos venstre, så fik hun lige krydset også. På trods af at jeg gik frem med 15% af stemmerne, så var det Louise, der løb med sejren. Det skyldtes dels det, at Poul Nyrup mistolkede situationen, for der skete det samme i de andre større byer. Vi mistede borgmesterposten i Odense, i Randers og i andre større byer. Så skete der det, at samtidigt her i Aarhus ... Jeg fik som sagt et flot valg, men stemmerne var sådan, at der var 15, der pegede på mig og 15, der pegede på Louise, og så sprang den radikale Peter Thyssen i mål. Og Peter Thyssen stemte på Louise Gade, og så fik hun borgmesterposten, på grund af at Peter Thyssen ikke kan skelne det personlige fra det politiske. Han var nemlig blevet sur på mig over en ændring i et mødeforløb, som han selv havde været med til at vedtage og havde glemt at få ind i kalenderen, og så blev han sur og forlod et lukket byrådsmøde i vrede, og det gik ud over mig. 14 dage senere meddelte han, at han ikke kunne støtte mig, fordi jeg ikke havde gennemslagskraft nok over for regeringen.

Sludder og vrøvl.

Han svigtede, Nyrup mistolkede, og jeg mistede borgmesterposten.

Jeg blev forfremmet til rådmand for sociale forhold og beskæftigelse, som er to vigtige socialdemokratiske kerneområder. Jeg var i den periode blandt andet med til at få bycyklerne på gaden i Aarhus som beskæftigelsesrådmand i Aarhus. Jeg har været med til mange gode og dejlige beslutninger i denne her by, så jeg har ikke fortrudt et sekund. Jeg havde 24 dejlige år i byrådet, heraf 16 i magistraten som borgmester eller rådmand. Jeg sluttede nemlig min rådmandskarriere, hvor jeg startede; for fritid og kultur og for sport, men så lige i

mellemtiden var skolevæsenet forsvundet over i børne- og ungeafdelingen. Til gengæld var jeg med til at starte det dejlige hus, vi sidder i her (Dokk1) og med til at tage beslutningen om, at vi skulle have noget, der hedder borgerservice sammen med bibliotekerne, så jeg var med til at starte borgerservice.

Jeg er én af dem, der foreslog, at vi byggede et nyt hovedbibliotek hernede på havnen, og jeg var med til at beslutte de to bastioner altså dels uddannelsesinstitutionen henne ved Nørreport og så Dokk1 her, hvor vi sidder nu, som jo er blevet et pragtfuld sted.

JA BORGERNE HAR JO VIRKELIG TAGET DET TIL SIG.

Absolut, men det var altså en del af det, og borgerservice kom ind i biblioteksvæsenet, så jeg sluttede der, hvor jeg startede kan man sige. Så besluttede jeg mig for efter 24 år i byrådet, heraf 16 år i magistraten, at nu var det nok.

Jeg blev lokket, fordi vores regionsformand Bent Hansen ringede til mig, da han hørte, at jeg sluttede med at være i byrådet, og ville have mig til at stille op til regionsrådet. Det krævede lidt overvejelser, men det lykkedes ham, og det har jeg ikke fortrudt. Jeg sidder i regionsrådet i Region Midtjylland nu på syvende år, og jeg er lige blevet genopstillet til det kommende valg, som jo finder sted i 2017, nå men der kommer jo kulturåret.

MEN HER FOR AT SPRINGE LIDT I DET, SÅ VIL JEG SÅ STILLE SÅDAN ET GENERELT SPØRGSMÅL: "HVORDAN SYNES DU, DET GÅR DANMARK I DAG?" – BÅDE SOM NATION OG SOM EN DEL AF EU?

Uha, som nation synes jeg, det går fremragende. Vi lever i verdens lykkeligste land, er der nogen, der siger, men vi har et pragtfuldt land, og de ting vi kan være utilfredse med er jo småting sammenlignet med, hvad der er af sult og nød og krigshandlinger rundt i verden.

Vi bor i et smørhul, og nu bliver jeg politisk, det må du undskylde, men det har jeg jo været hele mit liv. Jeg mener, det velfærdssamfund, som Socialdemokratiet skabte i 60'erne, det lever vi højt på i dag. Altså noget med for eksempel var min søster og jeg begge to i stand til at få en uddannelse. Min søster blev sygeplejerske, jeg blev lærer med SU og de statsgaranterede lån fik vi dengang og så videre. Da fik vi ikke det hele foræret. Vi fik statsgaranterede lån, og halvdelen var så stipendier, det fik min søster og jeg. Det havde vi aldrig fået, hvis ikke der var blevet indført SU, som det ikke hed dengang. Da hed det Statens Uddannelsesstøtte, men det er jo det samme, og det var Socialdemokratiet, der indførte det.

Det samme med velfærd, lighed i sundhed for eksempel. Det at alle mennesker har ret til sociale ydelser og har ret til gratis lægebehandling og har ret til at komme på hospitalet, uanset tegnedreng, uanset forsikring eller ej og så videre, det er jo et velfærdssamfund, som Socialdemokratiet byggede op i 60'erne, og vi har ikke grund til at klage i det her land. Det har vi altså ikke, så vi bor i et smørhul. Selv om ... efter min opfattelse så bestemmer de lige lovlig meget nede i EU. Jeg synes, at en del af vores selvbestemmelse er røget i og med, vi er med i det europæiske fællesskab. Jeg stemte nej i 1972, men nu er vi der altså, og så må vi få det bedste ud af det. Derfor er jeg stadigvæk tilhænger af fællesskabet, men jeg synes, at man har for meget magt i EU. Der er for meget, som det danske folketing ikke selv kan bestemme, og det er forkert efter min opfattelse.

OG DET ER SÅ OGSÅ DET NÆSTE VI SKAL SNAKKE OM, NEMLIG AARHUS SOM KULTURHOVEDSTAD. SOM GAMMEL AARHUSIANER OG SOCIALDEMOKRAT, SYNES DU SÅ, AT DE PENGE KUNNE VÆRE BRUGT BEDRE, ELLER SYNES DU, DET ER FINT, VI LAVER SÅDAN NOGET, HVOR VI KOMMER PÅ VERDENSKORTET?

Jeg synes, det er fremragende.

Jeg var faktisk kulturrådmand, da beslutningen blev taget, og jeg synes, at det her er en helt rigtig beslutning, og jeg er helt sikker på, at det her kan give byen et løft. Det kan give byen et løft på kultur og turisme og turistindtægter, men det kan også give kulturlivet et løft, for det kan give nogle samarbejds muligheder. Vi har oplevet det glædelige, at Aarhus som kulturhovedstad i 2017 er jo blevet et regionalt projekt. Vi har jo i regionsrådet støttet det her projekt økonomisk og moralsk, sådan at forstå, at alle 19 kommuner i Region Midtjylland er med i det her, både økonomisk og i forhold til at lave arrangementer og så videre. Og jeg tror på, at 2017 kan være med til at skabe bedre kulturliv og bedre kultursamarbejde, ikke mindst i Aarhus, men også på tværs af kommunegrænser, fordi det her er jo ikke noget, der lukker og slukker den 31.12.17. Det er jo noget, som vi skal have gavn af fremover.

Det er en gave det her, og kultur er en vigtig del af livskvaliteten. Da jeg var borgmester lavede vi en undersøgelse i erhvervslivet. Vi spurgte det aarhusianske erhvervsliv og erhvervslivet i omegnskommunerne. Hvis I skal vælge lokalitet, hvad er så vigtigt for jer, og svarene var ret entydige, de sagde, vi går ud fra, at pasningsgarantien er i orden, og infrastrukturen er i orden, men det, der er vigtigt det er, at der er nogle gode fritids- og kulturtilbud til vores medarbejdere, og det er der i høj grad i Aarhus, og det bliver jo ikke mindre af 2017. Så det at vi bliver kulturhovedstad i 2017, vil række langt længere ud i fremtiden, så det vil være til gavn for borgerne, for turismen og for indtægterne. Så jeg tror på, kulturlivet også profiterer af det her, så ja det er en solskinshistorie.

Aarhus er en ung by, og der er ingen tvivl om, at de unge mennesker er nok mere kulturelt interesseret end gennemsnittet er, fordi de jo er nysgerrige, og den nysgerrighed, den hjælper i forhold til nye tiltag, så jo det er en succeshistorie.

SÅ HAR JEG SÅDAN SET ET SIDSTE SPØRGSMÅL TIL DIG. DE UNGE MENNESKER – HVAD SKAL DE GÅ EFTER, SKAL DE TÆNKE PÅ PENGE, ELLER SKAL DE GÅ EFTER DERES INTERESSER, DERES HJERTE ELLER SKAL DET VÆRE LIGE DELE AF HVER?

Jeg synes, begge dele skal med; både hjerte og hjerne, men jeg synes, det er vigtigt, at man som ungt menneske, når man skal til at tage en beslutning om sin fremtid, så er det vigtigt, at man ikke bare automatisk siger, ja en studentereksamen kan man jo altid tage. Vi skal stadigvæk have plads til håndens arbejde. Der skal stadigvæk være nogle, som kan udføre håndens arbejde og ikke mindst skal vi tage hensyn den anden vej, altså til de unge, som ikke er bogligt begavede. Det er jo ikke alle unge, der er egnet til at gå på gymnasiet. Derfor er det også vigtigt, og det er en anden af mine kæpheste, det er vigtigt, at lærerne prøver at komme ud på en arbejdsplads, inden de skal give erhvervsvejledning til deres elever. Da jeg var færdig med min realeksamen, da smed jeg bøgerne væk og gik ud og arbejdede i et år på et tømrer- og snedkerværksted. Det kom mig til gavn senere hen som lærer, når jeg skulle give eleverne erhvervsvejledning i forhold til uddannelse og erhverv ikke automatisk at sige, ja en studentereksamen kan man da altid tage. Mange af mine elever er blevet håndværkere i dag eller teknikere eller noget andet og klarer sig glimrende. Jeg havde prøvet det, jeg havde prøvet sikkerhedssystemet og tillidsmandssystemet. Jeg har prøvet det hele på min egen krop, og på samme måde mener jeg ærligt talt, at politikerne skulle tvinges til at komme ud på en arbejdsplads, inden de går ind i folketinget eller i byrådet.

DER ER MANGE MEGET UNGE POLITIKERE ...

De kommer lige fra universitetet. Hvordan i al verden skal de unge kunne lovgive om noget, de ikke kender noget til, og som de aldrig har set indefra. Mange af de her politikere, det gælder både i Aarhus Byråd og i Folketinget, og det er for alle partier. Det er ikke kun ét parti. De kommer fra folkeskolen, på gymnasiet, på universitetet, og i bedste fald fuldfører de så en uddannelse på universitetet, men de har aldrig været ude på en arbejdsplads, aldrig, og det er et problem. Det er et problem efter min opfattelse, så jeg ved ikke, om man kan indføre en lovgivning om, at man skal have et år ude i samfundet, inden de sætter sig derind og bliver levebrødspolitikere.

ER DET IKKE OP TIL DE POLITISKE PARTIER AT SIGE HOV KAMMERAT, DET HER, DET GÅR ALTSÅ IKKE?

Jo, det er jo medlemmerne af de politiske partier, der bestemmer, hvem der bliver opstillet. Det er jo der, der skal sorteres. Det er også derfor, det er så vigtigt, at man melder sig ind i et parti for at få indflydelse, fordi på den måde er man med til at opstille kandidaterne, det er der, man får indflydelsen, så kan man nemlig vælge nogen, der har prøvet at være ude i samfundet frem for dem, der kun er akademikere og aldrig har været på en arbejdsplads og sige til vedkommende: Prøv lige at gå ud og arbejde på en arbejdsplads, så kan vi snakke sammen igen til næste valg. Det kunne være en god ide, men den er desværre nok ikke realistisk.

FLEMMING, DET HAR VÆRET INTERESSANT AT FÅ FORNEMMELSEN AF, HVAD DU ER FOR ET MENNESKE MED DIN BAGGRUND OG DIN UDDANNELSE, OG HVAD DER ER SKET SENERE HEN I DIT LIV. DET ER EN GOD HISTORIE TIL AARHUS-BORGERNE I 2017.

Ellers kan jeg fortælle dig, at vi nu befinder os på hovedbiblioteket i Aarhus. Nede på hylderne i biblioteket, der ligger der en biografi, der blev skrevet i 2009 om mig af journalist Max Bendixen fra Aarhus Stiftstidende. Han var redaktør i nogle år på Aarhus Stiftstidende. Han har skrevet en bog, der hedder "Ridder Flemming". Det handler nok om, at jeg blev udnævnt til Ridder af Dannebrog på et tidspunkt af hendes majestæt, men det er også en hyldest til Aarhus, om mig som aarhusianer. Den beskriver mit liv ved, at Max Bendixen har interviewet en masse mennesker plus hans eget kendskab til mig. Det er altså ikke noget med, at jeg selv sidder og fortæller hele bogen igennem, nej det er gennem interviews, der er skabt et portræt af mig eller en biografi om mig, så den findes stadigvæk på biblioteket. Den kan anbefales.

Transskriberet af Lene Kjær Clausen, september 2016

